

روزه خواری در ملاء عام جرم است اما شرایطی هم دارد!

روزه خواری در ملا عام علاوه بر اینکه از نظر شرعی حرام و ممنوع است از نظر قانونی نیز جرم تلقی می شود و مطابق قواعد فقهی و قوانین ایران روزه خواری در ملا عام مجازات خواهد داشت.

روزه خواری در ملا عام علاوه بر اینکه از نظر شرعی حرام و ممنوع است از نظر قانونی نیز جرم تلقی می شود و مطابق قواعد فقهی و قوانین ایران روزه خواری در ملا عام مجازات خواهد داشت.

به گزارش «تابناک» درخصوص روزه خواری در قانون مجازات ما ماده قانونی مستقل و جداگانه ای وجود ندارد اما با بررسی سایر مواد قانونی می توان برای آن عنوان مجرمانه در نظر گرفت.

مطابق ماده ۶۲۸ قانون مجازات اسلامی، به طور کلی افرادی که به صورت علنی در ملا عام و مکان های عمومی اقدام و نظاهر به عمل حرام در ملا عام کنند، علاوه بر کیفر عمل خود به شلاق و یا تحمل حبس محکوم خواهند شد.

اما اداره کل حقوقی قوه قضاییه در نظریه ای مشورتی با توجه به ضرورت تفسیر مضیق در قوانین کیفری و رعایت اصل قانونی بودن جرایم و مجازات ها، شرایط وصف کیفری ارتکاب افعالی نظیر روزه خواری در ملاء عام را بررسی کرده است که برای آشنایی بیشتر با این نظریه متن کامل آن در پی می آید.

در این نظریه دیدگاه دو گروه اکثریت و اقلیت بیان شده است؛ مطابق نظر اکثریت، روزه خواری اگرچه عملی حرام است لیکن تنها در صورتی قابل کیفر است که عمدی بوده و باعث جریحه دار شدن عفت عمومی شود و صرف روزه خواری هرچند در ملاء عام یا اماکن عمومی صورت گیرد، قابل کیفر نیست.

مطابق نظر اقلیت نیز روزه خواری اگرچه عملی حرام است، لیکن با توجه به مفهوم عفت که در ماده ۶۲۸ قانون مجازات اسلامی آمده است، از آن خروج موضوعی دارد.

جزئیات نظریه:

شماره نظریه : ۹۹۷/۹۸/۷ شماره پرونده : ک ۷۹۹-۶۸۱/۲-۸۹ تاریخ نظریه : ۰۴/۱۰/۱۳۹۸

استعلام:

با توجه به اختلاف برداشت ها و ابهاماتی که در خصوص فعل حرام از اصول ۳۶ و ۱۶۷ قانون اساسی و ماده ۶۹ و ۲۲۰ قانون مجازات اسلامی و ضرورت تفسیر مضیق در قوانین کیفری و رعایت اصل قانونی بودن جرایم و مجازات ها آیا ارتکاب افعالی نظیر کشیدن چادر یا روسری از سر زنان توسط دیگری که منجر به کشف حجاب و شکایت زن گردد و یا روزه خواری در ملاء عام واجد وصف کیفری است یا خیر؟

نظریه مشورتی اداره کل حقوقی قوه قضاییه :

نظر اکثریت: مقنن کیفری طبق ماده ۶۲۸ قانون مجازات اسلامی (تعزیرات) ۱۳۷۵ در دو صورت ارتکاب عمل حرام را قابل کیفر می داند:

اول، حالتی که نفس آن عمل حرام در قوانین دارای کیفر معین باشد مانند مضاجعه (ماده ۶۳۷ قانون مجازات اسلامی) که در صورت ارتکاب این رفتارها توسط شخص در انظار و اماکن عمومی و معابر باعث محکومیت وی به ده روز تا دو ماه یا تا هفتاد و چهار ضربه شلاق علاوه بر کیفر مذکور در ماده خاص می شود. در این موارد مکان جرم عامل مشدده کیفر محسوب شده است؛

دوم، عمل حرامی که در قوانین کیفری دارای مجازات نمی باشد لیکن ارتکاب آن در انظار و اماکن عمومی و معابر باعث جریحه دار شدن عفت عمومی شود. بنابراین شرط اعمال کیفر ذیل ماده ۶۲۸ قانون یادشده «جریحه دار شدن عفت عمومی» است که احراز آن امری قضایی است و ارتکاب هر عمل حرام در معابر و انظار و اماکن عمومی باعث اعمال مجازات ذیل ماده ۶۲۸ قانون

مجازات اسلامی نمی شود. روزه خواری نیز اگرچه عملی حرام است لیکن تنها در صورتی قابل کیفر است که باعث جریحه دار شدن عفت عمومی شود و صرف روزه خواری هرچند در ملاءعام یا اماکن عمومی صورت گیرد، قابل کیفر نیست. در خصوص کشیدن چادر و روسری از سر زنان در اماکن عمومی یا معابر نیز، اگرچه این رفتار ارتکاب فعل حرام می باشد، لیکن با توجه به این که رفتار مذکور تعرض نسبت به زنان محسوب می شود و ارتکاب آن تنها در اماکن عمومی و معابر جرم می باشد و به طور خاص در ماده ۶۱۹ قانون مجازات اسلامی (تعزیرات) ۱۳۷۵ جرم انگاری شده است، موردی برای مراجعه به ماده ۶۳۸ همان قانون وجود ندارد.

نظر اقلیت: مقنن کیفری طبق ماده ۶۳۸ قانون مجازات اسلامی (تعزیرات) ۱۳۷۵ ارتکاب عمل حرام را در دو صورت قابل کیفر می داند: نخست، حالتی که نفس آن عمل حرام، در قوانین دارای کیفر معین باشد مانند مضاجعه (ماده ۶۳۷ قانون پیش گفته) که در صورت ارتکاب این رفتارها توسط شخص در انظار و اماکن عمومی و معابر، موجب محکومیت وی به ده روز تا دو ماه یا تا هفتادوچهار ضربه شلاق علاوه بر کیفر مذکور در ماده خاص می شود. در این موارد مکان جرم عامل مشدده کیفر محسوب شده است؛ دوم، عمل حرامی که در قوانین کیفری دارای مجازات نمی باشد لیکن ارتکاب آن در انظار و اماکن عمومی و معابر باعث جریحه دار شدن عفت عمومی شود.

بنابراین شرط اعمال کیفر ذیل ماده ۶۳۸ قانون مجازات اسلامی (تعزیرات) ۱۳۷۵، «جریحه دار شدن عفت عمومی» است که احراز آن امری قضایی است و ارتکاب هر عمل حرام در معابر و انظار و اماکن عمومی باعث اعمال مجازات ذیل ماده ۶۳۸ قانون مجازات اسلامی نمی شود. بنابراین روزه خواری اگرچه عملی حرام است، لیکن با توجه به مفهوم عفت، از آن خروج موضوعی دارد.